

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

Номер 415

15.09.2020 г.

Град гр.Силистра

Окръжен съд – Силистра

На 15.09.2020 година в закрито заседание в следния състав:

Председател: Пламен Н. Димитров
Членове: Добринка С. Стоева
Огнян К. Маладжиков

Секретар: Данаила Т. Георгиева

като разгледа докладваното от Огнян К. Маладжиков Въззивно частно гражданско дело № 20203400500310 по описа за 2020 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 274, ал. 1, т. 1 от ГПК.

Образувано е по частна жалба на З. М. С. с ЕГН ***** против Определение № 1457 от 28.07.2020 г. по гр.д.№ 269 / 2020 г. на Силистренския районен съд, с което производството по делото е прекратено.

За да стори това първоинстанционният съд се е позовал на чл. 299, ал. 2 от ГПК, макар да е изложил мотиви, че решението за предоставяне на родителски права няма сила на пресъдено нещо. Приел е, че нормата на чл. 126, ал. 1 от ГПК е била приложима от завеждането на настоящия иск до влизане в сила на съдебното решение на гръцкия съд, поради което няма причина след влизането му в сила да отпаднат пречките за провеждане на настоящото производство, т.е. да се приеме, че искът на З. М. С. е такъв за изменение на гръцкото решение поради промяна на обстоятелствата, които обосновават упражняването на родителската отговорност на страните. Въпреки това районният съд се е позовал на чл. 21, пар. 1 от Регламент (ЕО) 2201/2003, че решение, постановено в една държава-членка, се признава в друга държава-членка без изискване за специални процесуални действия, като в конкретния случай не е налице нито едно от основанията за непризнаване на решение за родителската отговорност, регламентирани в чл. 23 от същия регламент. Поради така изложените причини първата инстанция е намерила, че производството по делото е недопустимо и като такова следва да бъде прекратено, като е счела, че наличието на съдебно решение по спора премахва

необходимостта да се обсъжда компетентността на българския съд да разгледа настоящото производство за родителска отговорност съгласно критериите на Регламента (ЕО) 2201/2003 на Съвета от 27.11.2003 г., свързани с обичайното местопребиваване на детето.

Съгласно Тълкувателно решение № 6 / 2017 на ОСГТК ограниченията относно обхвата на дейността на въззивния съд, предвидени в чл. 269, изр. второ ГПК, не се прилагат в производството по частна жалба, затова Силистренският окръжен съд не намира за необходимо да обсъжда подробно доводите на страните, при положение че основанията за отмяна на обжалваното определение се съдържат в самото него.

Въззивната инстанция споделя мотивите на районния съд, че в обсъжданата хипотеза няма пречка да се приеме, че след влизане в сила на гръцкото Решение № 1345/2020 г. по преписка 7439/3260/2018 на първоинстанционния съд в гр. Пиреас, Република Гърция, искът на З. М. С. може да се приеме за такъв по чл. 59, ал. 9 от Семейния кодекс: за изменение на постановените по-рано мерки относно упражняването на родителската отговорност на страните, поради промяна в обстоятелствата, тъй като от завеждане на гръцкото дело на 27.06.2018 г. до постановяване на обжалваното определение – 28.07.2020 г., са минали 25 месеца, през които няма спор между страните, че детето се е намирало само в България.

Изрично процесуалният представител на страните заявява в отговора на исковата молба, че въпросното решение е влязло в сила. Вместо да прекратява делото на основание чл. 299, ал. 2 от ГПК, който текст не е приложим за казуса, защото касае решения, ползващи се със сила на пресъдено нещо, първата инстанция е следвало да даде възможност на ищцата да се запознае с отговора на исковата молба и приложеното решение на гръцкия съд, като ѝ даде възможност да изясни волята си: дали поддържа вече предявената молба, но не на основание чл. 127, ал. 2, а като такава по чл. 59, ал. 9 от СК. Едва след изясняване предмета на делото е възможно да се прецени дали българският съд е международно компетентен по правилата на Регламента (ЕО) 2201/2003.

Също така по чл. 23 от Регламента следва да се изложат подробни мотиви дали са налице основания за непризнаване на влязлото в сила решение на гръцкия съд, с оглед наведените в частната жалба доводи, че същото е недопустимо. Необходимо е да се отбележи, че това възражение на жалбоподателката не е преклудирано, защото обжалваното определение е постановено в закрито заседание, без да е дадена възможност на ищцата да вземе отношение по отговора на исковата молба и представените от ответника доказателства. Съгласно чл. 21, пар. 4 от Регламента искането за признаване на чуждото решение може да се повдигне като съпътстващ въпрос, респективно, когато са наведени доводи, че са налице основания за

непризнаването му, сезираният съд на държавата-членка е властен да се произнесе по него с решение, при спазването на чл. 37, пар. 1, чл. 38 и чл. 39 от Регламента. Разпоредбата на чл. 21, пар. 4 от Регламента кореспондира с чл. 622, ал. 5 от ГПК. По този въпрос също следва да се дадат указания на жалбоподателката да поясни волята си: дали възражението за недопустимост на гръцкото решение, всъщност е искане, отправено до българския съд да се произнесе с решение по въпроса за неговото непризнаване.

Водим от горните съображения, Силистренският окръжен съд, намира обжалваното определение за неправилно, поради което

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Определение № 1457 от 28.07.2020 г. по гр.д.№ 269 / 2020 г. на Силистренския районен съд.

ВРЪЩА делото на районния съд за продължаване на съдопроизводствените действия по него с даване на указания на ищцата да изправи нередовностите на сезиращата молба, като поясни поддържа ли вече предявената молба, като такава по чл. 59, ал. 9 от СК и предявява ли искане по реда на чл. 21, пар. 4 от Регалмент (ЕО) 2201/2003 за непризнаване на Решение № 1345/2020 г. по преписка 7439/3260/2018 на първоинстанционния съд в гр. Пиреас, Република Гърция.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____